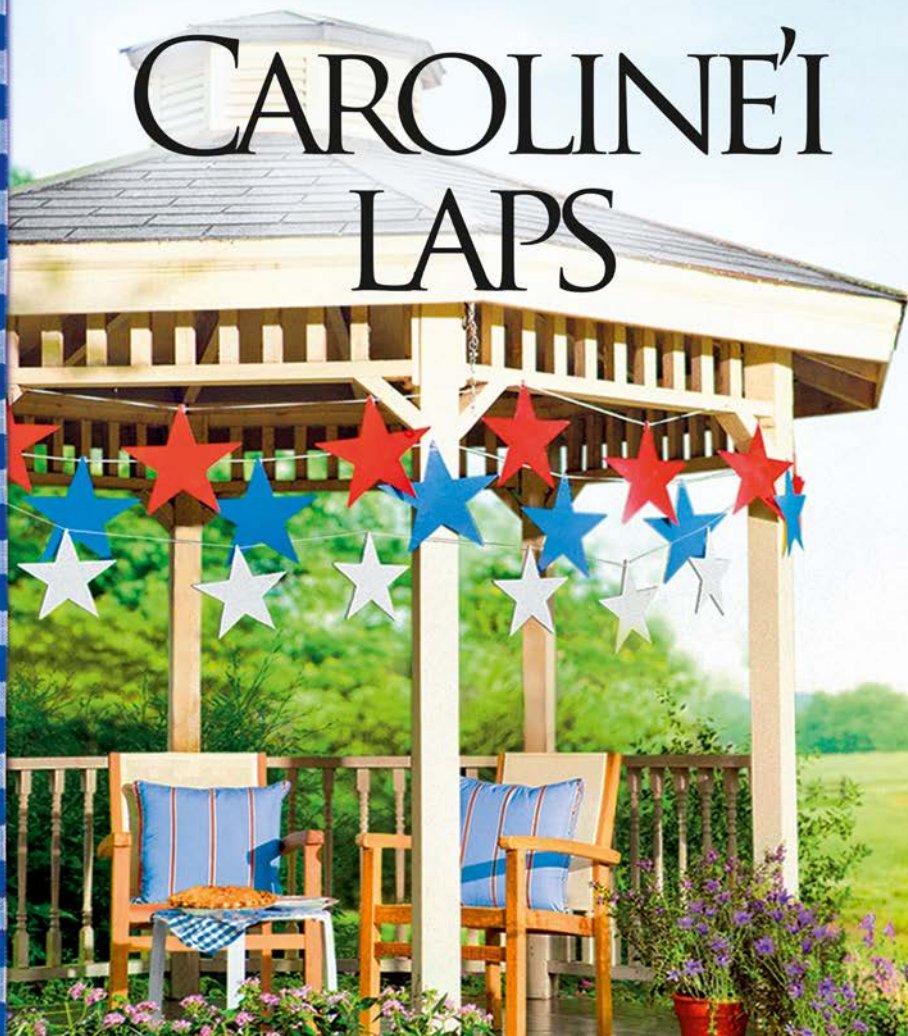

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

CAROLINE'I LAPS

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Caroline's Child
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning igasugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10421322
ISBN 978-9949-82-976-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

TEXASE LINNA PROMISE'I RAHVAS

Nell Bishop: umbes kolmekümneaastane lesknaine oma poja Jeremy ja tütre Emmaga; tema abikaasa hukkus traktoriõnnetuses.

Ruth Bishop: Nelli ämm; elab koos Nelli ja tema kahe lapsega.

Dovie Boyd: peab antiigipoodi ja on šerif Frank Hennesseyga kümme aastat kohtamas käinud.

Caroline Daniels: Promise'i postitöötaja.

Maggie Daniels: Caroline'i viieaastane tütar.

Dr Jane Dickinson: Promise'i uus arst.

Ellie Frasier: Frasieri söödapoe omanik.

Frank Hennessey: kohalik šerif.

Max Jordan: Jordani linna- ja maarõivaste kaupluse omanik.

Wade McMillen: kirikuõpetaja Promise'i kristlikus kirikus.

Edwina ja Lily Moorhouse: õed; pensionile jäänud kooliõpetajad.

Cal ja Glen Patterson: kohalikud karjakasvatajad; vennad, kes peavad koos rantšot.

Phil ja Mary Patterson: Cali ja Gleni vanemad; juhivad kohalikku hommikusöögiga öömaja.

Louise Powell: linna kuulujutulevitaja.

Wiley Rogers: Westoni rantšo kuuekümneaastane tööd juhataja.

Laredo Smith: kraakleja, kelle võttis tööle Savannah Weston.

Barbara ja Melvin Weston: Savannah', Grady ja Richardi ema ja isa; surid kuus aastat tagasi.

Richard Weston: Westoni õdedest-vendadest noorim.

Savannah Weston: Grady ja Richardi õde; kasvatab vanu roose.

Grady Weston: rantšopidaja; Westoni õdedest-vendadest vanim.

ÜKS

GRADY Weston sammus läbi postkontori kitsa koridori, hoides ühes käes kirja. Ta heitis hajameelselt pilgu postkastide reale, kogudes enne postitöötaja Caroline Danielsi poole pöördumist julgust.

Tundus, nagu oleks ta keel suulakke kinni jäänud, ja ta hakkas kahtlema, kas suudab öelda ühtki mõistlikku sõna. Anda naisele teada, et too talle meeldib, ei tohiks ju olla nii kuradima raske!

„Grady?“ kuulis ta Caroline'i häält.

Ta pööras ringi, kuid ei näinud naist. Suurepärase. Lisaks sellele, et ta näeb naist unes, kuuleb ta nüüd ilmsi ka tema häält.

„Ava oma postkast,“ juhendas naine.

Mees keeras võtit ja avas väikese ristkülikukujulise ukse, seejärel piilus sisse. Muidugi, Caroline oli seal. Mitte kõik temast, ainult ta pruunid silmad, väike nina ja armas suu.

Kui Grady oleks olnud oma noorema venna anne, oleks ta midagi vaimukat öelnud. Teinud mingi ilusa märkuse. Kahjuks suutis ta öelda vaid karmilt ebasõbraliku kõlaga „tere“.

„Hei.“

Caroline'il olid ilusad silmad, tumedad ja sügavad nagu värskelt valmistatud kohv, see oli kõige poeetilisem mõte, milleks Grady suutlik oli. Suured ja selged, meenutasid need talle vasikasilmi, kuid ta arvas, et see ei pruugi olla midagi niisugust, mida naine kuulda tahaks, isegi kui *tema* pidas seda komplimendiks. See oligi probleem, otsustas Grady. Ta ei teadnud, kuidas naisega rääkida. Tegelikult oli tema viimatisest päriskohtingust möödas rohkem kui kuus aastat.

„Kas ma saan sind millegagi aidata?“ küsis naine.

Grady tahtis Caroline'i lõunale kutsuda ja kuigi see tundus piisavalt lihtsa palvena, ei suutnud ta end sundida seda sõnastama. Tõenäoliselt seetõttu, et nende senine suhe ei olnud just paljulubav olnud. Selle suhteks nimetamine polnud päris täpne, sest nad olid vaevu viisakusväljendeid vahetanud ega olnud kunagi teineteisel käestki kinni hoidnud. Enamasti näägutasid nad teineteise kallal, olid eriarvamusel ja vaidlesid – kui üldse omavahel rääkisid. Tõsi, nad olid kunagi tantsinud; see oli olnud tore, aga alles siis, kui ta suutis lõpetada muretsemise naise varvastele astumise pärast.

Keda ta pettis? Caroline'i käte vahel hoidmine oli olnud enam kui tore, see oli olnud *imeline*. Kuu aja jooksul ei olnud ta suutnud lõpetada sellele ühele tantsule mõtlemist. Igal õhtul, kui ta voodisse ronis ja silmad sulges, oli Caroline seal teda tervitamas. Ta tajus endiselt naise pehmust enda vastas,

tundis peaaegu tema lõhnaõli nõrka lõhna. Tants oli olnud daamide valik ja sellest piisas, et lasta tal uskuda – loota –, et ka naine võib temast veidi pidada. Vaatamata nende erimeel-sustele oli *Grady* olnud see, kelle ta tantsima kutsus.

„Kas sa oled juba lõunatanud?“ küsis *Grady* karmi häälega. Ta ei tahtnud tunduda vihane või ebasõbralik. Tema hääletämber ja äkiline kõneviis olid talle *Caroline'i* viie-aastase tütre *Maggiega* juba palju probleeme tekitanud. Ta oli juba kuid püüdnud saada lapse heakskiitu, kuid vähese eduga. Aga ta püüdis. Ta lootis, et *Caroline* ja *Maggie* hindavad seda.

Caroline naeratas. „Lõunatanud? Veel mitte ja ma olen näljane.“

Grady tuju tõusis märgatavalt. „Noh, siis ma mõtlesin, et ma ei ole ise ka söönud...“ Need sõnad komistasid üksteise otsa, kui ta neid innukalt välja öelda püüdis. „Kas sa tahad minuga liituda?“

„Muidugi, aga luba mul üks asi selgeks teha. Kas see on kutse, nagu kohtingule?“

„Ei.“ Mehe vastus oli instinktiivne, mõtlemata antud. Ta oli oma tundeid naise vastu eitanud nii kaua, et see vastus tuli automaatselt. Ta kartis ka, et naine võib tema kavatsus-test valesi aru saada. Ta oli *Caroline'ist* huvitatud ja tahtis teda paremini tundma õppida, kuid pärast seda... ta polnud kindel. Kurat, see, mida tema teadis armastusest ja abielust, ei oleks täitnud *Promise Gazette'i* ühetollist veeringu.

Naise naeratus polnud enam sama õnnelik kui enne. „Aru-saadav. Anna mulle paar minutit aega ja ma saan sinuga siin ees kokku.“ Ta lahkus *Grady* vaateväljast.

Grady sulges postkasti, kuid jättis käe võtmele. Kuidas saab keegi, kes suudab Texase mägismaal edukat karjarantšot pidada, olla naiste osas nii loll?

Ta toksas postkasti piisavalt kõvasti, et sõrmenukkidele haiget teha. „Caroline!“ Siis taipas ta, et peab kasti avama. Ta tegi seda, vaatas siis kastist läbi ja hüüdis naist teist korda. „Caroline!“

Naise nägu ilmus nähtavale, ta silmad pilkused kannatamatusest. „Mis lahti on?“ nõudis ta. „Ma ütlesin, et mul läheb paar minutit.“

Postkasti servad löikusid Grady otsaesise ja lõua sisse ning löid Stetsoni viltu. „See on kohting, selge?“

Naine vaatas talle teiselt poolt postkaste otsa ning oli tema lõunapakkumisest rabatud ja sõnatu.

„Selge?“ kordas Grady. „See on kohting.“

Naine vaatas talle endiselt otsa. „Ma poleks tohtinud seda küsida,“ ütles ta lõpuks.

„Mul on hea meel, et sa küsisid.“ Ja tal oligi. Ta ei suutnud välja mõelda paremat viisi asjade paika panemiseks. Ta ei olnud naist sellepärast lõunale kutsunud, et tal oleks vaja kellegagi aega veeta; kui ta oleks seda tahtnud, oleks ta võinud kutsuda oma õe Savannah' või tema abikaasa või Cal Pattersoni või veel mitmeid teisi inimesi. Ei, ta kutsus Caroline'i, sest tahtis *temaga* koos olla. Ta ihkas naisega üks kordki rääkida ilma, et kosjasobitajast õde vahele segaks või nõu annaks. Olukorda polnud paremaks teinud ka see, et Maggie peitis oma näo ema sülle iga kord, kui Grady tuppastus. Täna pärastlõunal oleksid nad ainult kahekesi. Caroline ja tema.

Grady võttis aupaklikult kaabu peast, kui naine fuajeesse tema juurde jõudis.

„See on meeldiv üllatus,“ ütles Caroline.

„Ma olin niikuinii linnas.“ Ta ei maininud, et oleks valmis olnud selle võimaluse nimel terve oma päeva ümber korraldama. Seda oli piisavalt raske endalegi tunnistada, rääkimata Caroline'ist.

„Kus sa süüa tahaksid?“ küsis ta. Linnas oli kolm head restorani: keeglisaali kohvik, Texase grillrestoran Chili Pepper ja Mehhiko restoran, mida pidas Chavezi perekond.

„Kuidas oleks Mehhiko Lindoga?“ tegi Caroline ettepaneku.

See oli sama koht, mille Grady oleks ka ise valinud. „Suurepärane.“

Kuna restoran asus Neljandal avenüül, postkontorist vaid kahe kvartali kaugusel, kõndisid nad sinna ja vestlesid minnes. Õigemini Caroline vestles ning mees vastas uratuste ja mõminaga.

Grady oli juba ammu aru saanud, et tal puudub oskus lobiseda. Erinevalt nooremast vennast Richardist, kes suutis võluda kõiki. Grady püüdis mitte tunda end andetuna, kuid teda valdas ilmselge kergendus, kui nad restorani jõudsid.

Mõne minuti pärast istusid nad laua taha, neile serveeriti vett ja kausitäis tortiljakrõpse ning eriti teravat salsat. Grady sirutas käe krõpsu järele, kühveldas sellele nii palju salsat, kui mahtus, ja pistis kõik suhu. Ta sõi veel ühe ja siis veel ühe, enne kui märkas, et Caroline polnud ühtki krõpsu puudutanudki.

Ta tõstis silmad naise poole ja lõpetas närimise, suu veel täis.

Ilmselt luges Caroline küsimust tema silmist. „Ma ei söö maisikrõpse,“ selgitas ta. „Kui ma neid süüa, siis pole mul kõhus enam millegi muu jaoks ruumi.“

Grady neelatas ja noogutas. „Oh.“

Möödus hetk vaikust ja Grady mõtles, kas naise kommentaar oli peen vihje sellele, et too jälgib kaalu. Mees mõistis, et kehakaal on naiste peamine mure. Võib-olla ootas naine, et Grady ütleks talle, et ta ei peaks selle pärast muretsema; võib-olla peab ta ütlema, et naine näeb hea välja. Ta nägigi. Ta oli sihvakas ja heade proportsioonidega, tema tumepruunid sirged lahtised juuksed langesid kaunilt õlgadele. Grady arvates nägi ta välja nii täiuslik, kui üks naine üldse olla võis. Ühel päeval ütleb Grady talle seda, kuid mitte veel. Pealegi ei tahtnud ta, et naine arvaks, et Gradyt huvitab ainult tema keha, kuigi see huvitas teda vägagi. Ta imetles naist igati, eriti seda, kuidas ta Maggiet üksinda kasvatas. Naine mõistis nagu temagi sõnade *vastutus* ja *ohverdus* tähendust.

Naine jõllitas teda, nagu ootaks kommentaari, ja Grady mõistis, et tal on vaja midagi öelda. „Sa võiksid olla paks ja ma oleksin sind ikkagi lõunale kutsunud.“

Naine kortsutas hämmeldunult kulmu.

„Ma mõtlesin seda komplimendina,“ pomises Grady ja otsustas siis, et on parem oma suu kinni hoida. Õnneks tuli ettekandja nende tellimust võtma. Grady otsustas kanaanilada' de kasuks; Caroline tellis sama.

„See on tõesti väga tore,“ ütles naine ja sirutas käe suure jääteeklaasi poole.